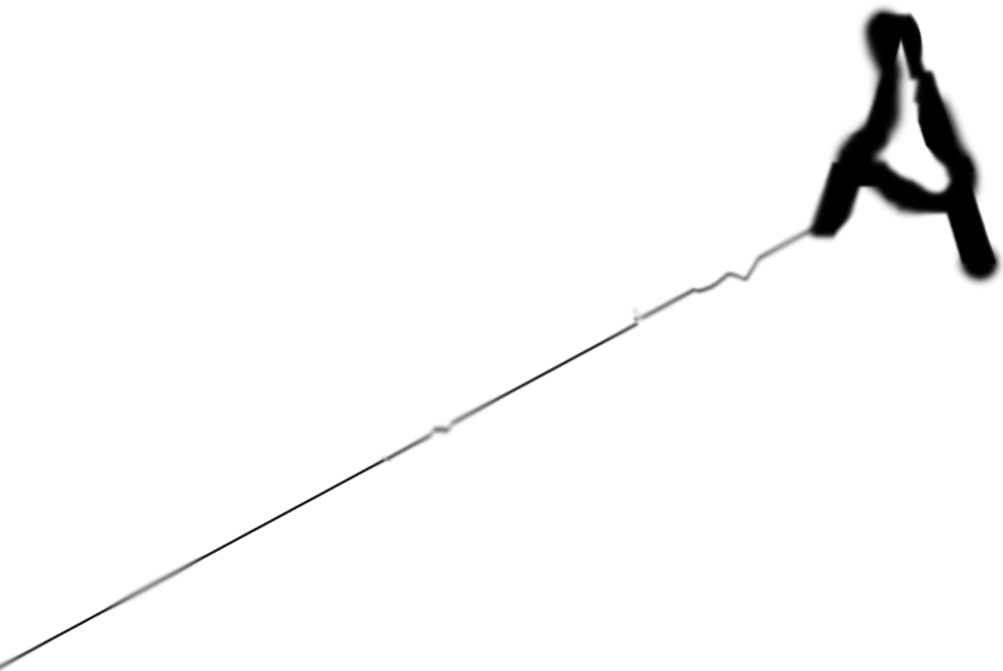

desplaçaments voluntaris (i un espai comú)

Martí Aguilar

Narcís Farriols

Carla Gibert

Juliana Hoyos

Fundació Felícia Fuster

C/ Camps i Fabrès, 3-11, baixos, 08006 - Barcelona

DESPLAÇAMENTS VOLUNTARIS (I UN ESPAI COMÚ)

L'exposició «Desplaçaments voluntaris (i un espai comú)», que es presenta a la Fundació Felícia Fuster, està formada per obres de Martí Aguilar, Narcís Farriols, Carla Gibert i Juliana Hoyos, graduats recentment en belles arts (2021/2022).

Aquest títol funciona com una declaració d'intencions, i s'hi entreveu una complexitat generada per les múltiples interpretacions que s'hi detecten i que també trobarem en l'exposició. Així mateix, si ens preguntem sobre què són aquests desplaçaments esmentats en el títol, inevitablement ens remeten, d'una banda, a les obres exposades que, a partir d'uns objectes, d'uns materials o d'unes imatges, en certa manera trastoken la percepció de la realitat. D'altra banda, també ens assenyalen una posició volguda i constantment reubicada en relació amb els corresponents processos creatius i, per tant, ens remarquen l'emplaçament canviant dels mateixos artistes davant el món.

Si ens aturem breument a pensar en la idea d'espai comú, ineludiblement aquest ens dirigeix a la zona expositiva de la Fundació, que s'aprofita, en aquesta ocasió, com a entorn per a relacionar unes obres i uns gestos realitzats des de la intimitat. Així i tot, aquest espai comú també ens condueix a l'àmbit acadèmic i, especialment, al camí compartit durant la recerca duta a terme en el treball de final de grau, des del qual han estat nodrides i condensades totes aquestes propostes.

Concretament, el treball de Martí Aguilar se centra a resignificar la quotidianitat a través de petites accions en el nostre entorn, des d'un punt de vista particular i genuí. Per la seva banda, Narcís Farriols interfereix l'espai expositiu a partir de la instal·lació d'una estructura suspesa, confeccionada a través d'uns segments articulats produïts amb materials precaris. Pel que fa a Carla Gibert, tergiversa la utilitat i la funció d'un aliment universal, el pa, per reutilitzar-lo i carregar-lo d'altres significats. Finalment, Juliana Hoyos reflexiona sobre la representació, amb imatges ficcionades fetes amb tècniques fotogràfiques i amb una peça sonora, per tal de generar uns desplaçaments mentals a través de les experiències sensorials viscudes dins l'espai expositiu.

Aquesta exposició s'emmarca en la col·laboració establerta entre la Fundació Felícia Fuster i el Grup d'Innovació Docent Consolidat Art, Professional i Docència (Facultat de Belles Arts, UB), amb la programació d'exposicions d'estudiants de diferents nivells del Grau en Belles Arts.

NOTES PER A UNS DESPLAÇAMENTS VOLUNTARIS

Martí Aguilar; Narcís Farriols; Carla Gibert; Juliana Hoyos

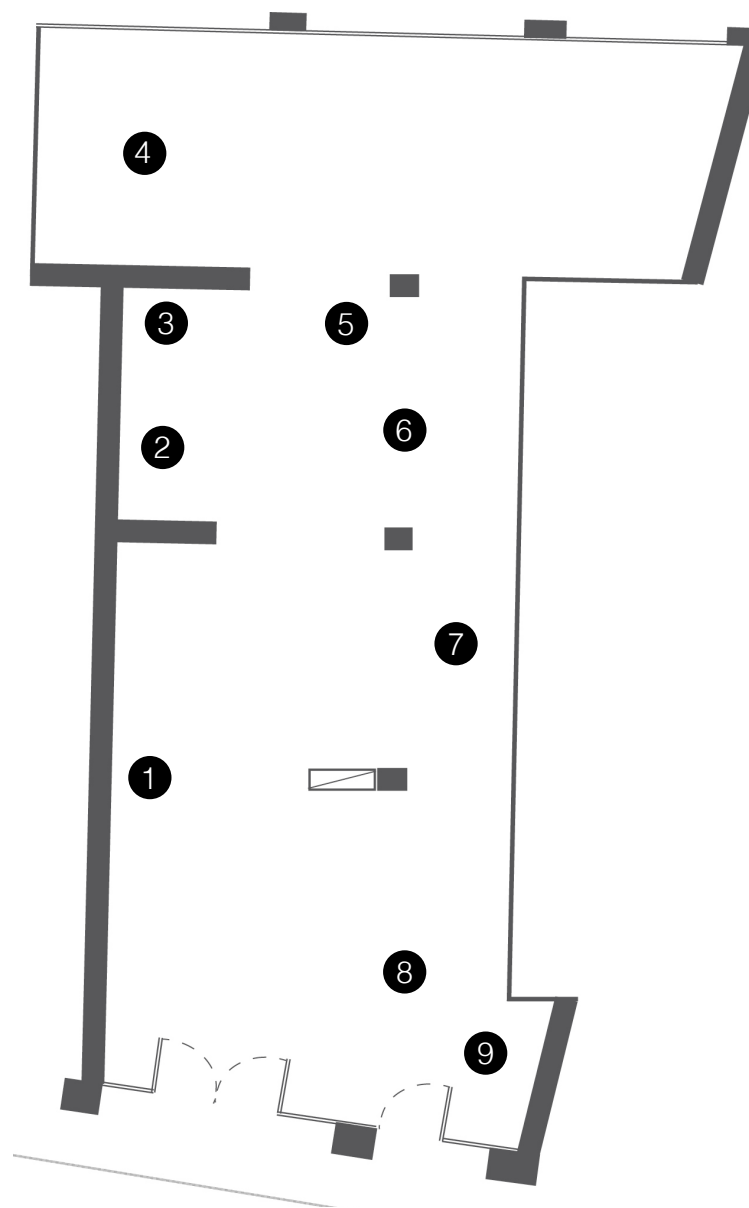
Desplaçament 4 m. [PS] Mecanisme inconscient que fa que una càrrega afectiva passi del seu objecte real a un element substitutiu.

L'exposició «Desplaçaments voluntaris (i un espai comú)» té la voluntat de potenciar un desplaçament en les lectures i els significats que, a priori, es vinculen amb determinats objectes, obres i formes, perquè es desencadenin i es fragmentin en diferents direccions. El punt de partida per a dur-la a terme és la possibilitat de generar relacions alternatives i canviant i així crear un marc de moviments semàntics singulars. Aquest moviment és fruit d'un conjunt d'expressions artístiques independents que, alhora, romanen unides en un diàleg que s'estableix en moltes direccions. Unes direccions que també són autònomes, ja que cada obra, per separat, genera les seves.

La intenció és que l'exposició s'entengui com una trobada en la qual la transformació de la mundanitat es converteix en clau per a cercar una proposta de canvi i vehicular lectures alternatives que s'escapin del que ja coneixem. Es tracta de crear una mena de sala de jocs on fins i tot el més senzill es mostra diferent, i on es juga amb aspectes com ara l'espai i el temps.

Des del punt de vista compositiu, aquest conjunt d'expressions abans disperses deixen de ser-ho i es converteixen en una peça final. És natural que les il·lusions que es creen facin desaparèixer el valor original de cada cosa; d'aquesta manera no hi ha una lògica que les fonamenti per separat, ja que totes semblen tenir una relació. Això és degut a una tendència comuna per a buscar correspondències que venen determinades per la mateixa composició. Tot plegat és una projecció subjectiva que confereix unitat a tots els elements, que en un principi semblen dispersos dins l'espai expositiu. Per això, es parteix del que és comú i quotidià, i del fet de transformar-ne el significat a través d'accions austeres i senzilles.

En definitiva, el que ens trobem són quatre propostes amb quatre visions diferents que comparteixen un mateix espai per a ser llegit tantes vegades com noves mirades puguin aparèixer, mitjançant la tensió, el contacte o la mateixa materialitat que s'estableix entre aquestes. Llenguatges diferents i conceptes que es relacionen en xarxa, com vectors que reboten per l'espai i que trenquen les línies de significat i n'estableixen d'altres.

1/ Juliana Hoyos

Tiempo de luz, 2023
Sèrie de 4 díptics.
Fotografia sobre paper de cotó
50,8 × 61 cm c/u.

2/ Carla Gibert

Jocs de pans: Cosmopolipa, 2023
Vídeo, 5'58"

3/ Carla Gibert

Jocs de pans: Pa de pa, 2022-2023
Instal·lació amb 35 maons de pa
17 × 5 × 8 cm c/u.

4/ Juliana Hoyos

Sol (Vol 2), 2023
Composició experimental sonora, 59'42"

5/ Narcís Farriols

S/T #1, 2022
Construcció suspesa del sostre amb fustes
reutilitzades i cordes. Dimensions variables

6/ Narcís Farriols

S/T #2, 2022
Construcció de mòduls de fusta i articulacions
de ferro. Dimensions variables

7/ Juliana Hoyos

Caja invisible de luz, 2023
Text projectat a la paret
Dimensions variables

8/ Martí Aguilar

Baixar el cel, 2022
Instal·lació, paper imprès
126 × 178,2 cm

9/ Martí Aguilar

Tanco els ulls, ja no hi és, 2023
Fotollibre
Impressió digital a color, 14,8 × 21 cm

DESPLAÇAMENTS VOLUNTARIS (I UN ESPAI COMÚ)

Martí Aguilar
Narcís Farriols
Carla Gibert
Juliana Hoyos

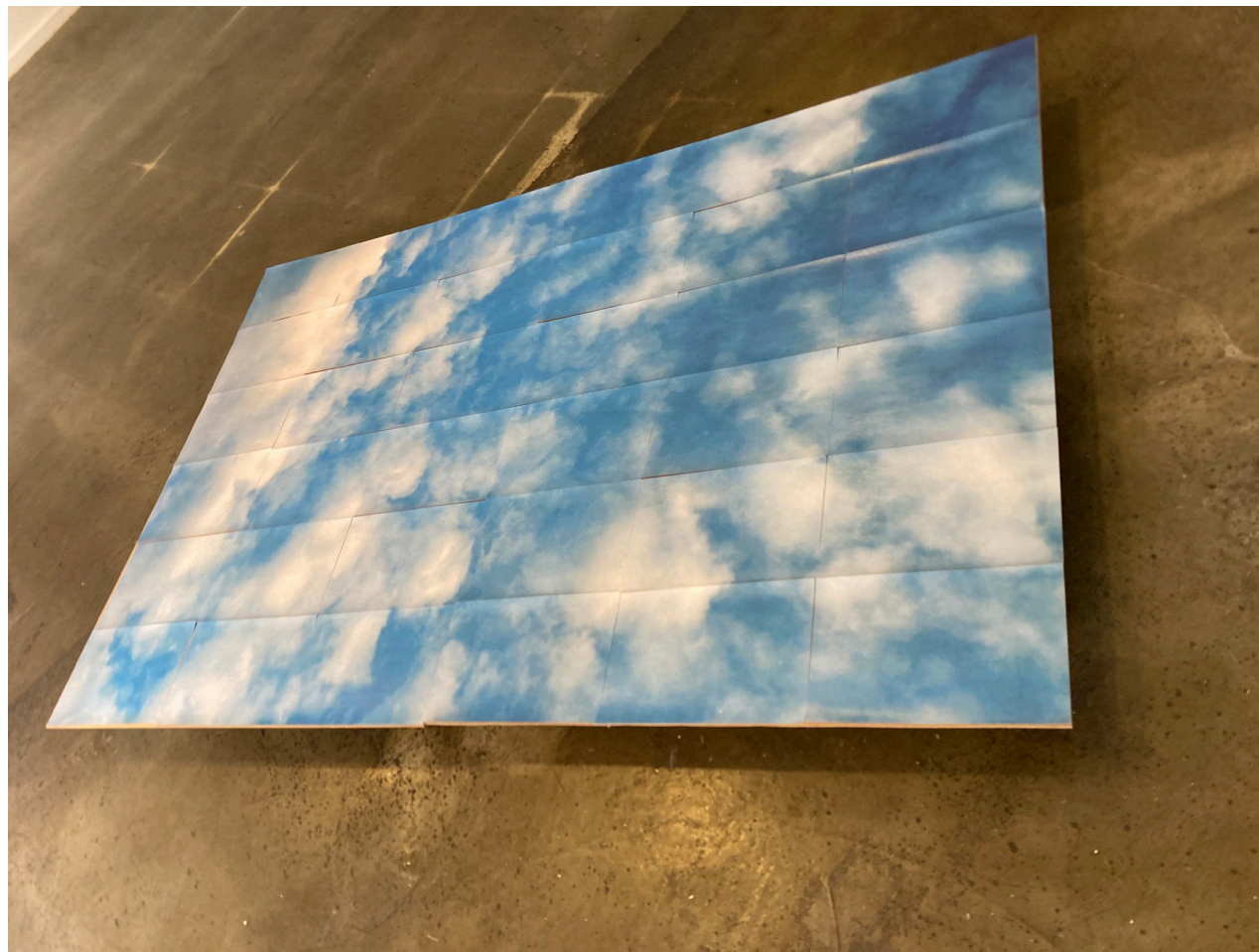
01.03 - 21.04.2023

Fundació
Felícia Fuster

Fundació
Felícia Fuster

Martí Aguilar
Baixar el cel, 2022
Instal·lació, paper imprès
126 x 178,2 cm

L'ull connecta el món intern amb el món extern. Com una mena de càmera, pot ser l'enquadrament, la manera de mirar de cadascú. La mirada es converteix en la finestra que enllaça la realitat de l'exterior amb l'imaginari de l'interior, que és el món de les il·lusions.

Un cop s'inicia el passeig, s'obre un món nou de possibilitats. De sobte, comença l'hora de l'esbarjo, en el qual mirar enfora permet arribar més enllà.

Imaginar i crear la teva zona de confort allà on vas. Sovint, les realitats que donem per definitives no són gaire hermètiques. Alterar l'ordre ens permet conèixer noves possibilitats.

En la infantesa, emportar-se pals i pedres a casa representava quelcom extraordinari, i aquests elements es convertien en els tresors més preuats. Actualment, amb la mirada, establim un nou diàleg amb el dia a dia; l'enquadrament ens permet transformar el que veiem per a crear la pròpia realitat com a quelcom més assumible, per a sentir-nos com a casa allà on anem.

De sobte, passejant, el cel que ens sembla tan llunyà, a través d'un bassal ens adonem que està sota els nostres peus. Només cal donar la volta per a baixar el cel a terra i tenir a les nostres mans allò que sempre havíem somniat.

En aquest diàleg amb la vida, a la ciutat, intento respondre les preguntes que em trobo pel camí, i donar una imatge nova a allò que ja coneixia. Què és més real: el que veiem quan obrim els ulls o el que veiem quan els tanquem?

El desplaçament per la naturalesa i pel moviment de la ciutat, on el terra ens acompanya allà on anem i el camí desapareix al nostre pas. Durant el passeig, mirem al cel i ens elevem de nou.

Busquem noves realitats allà on anem.

Martí Aguilar
Tanco els ulls, ja no hi és, 2023
 Fotollibre, 14,8 x 21 cm

Martí Aguilar
Tanco els ulls, ja no hi és, 2023
 Dos imatges del fotollibre,

Sobre les esclotxes i fissures de l'espai ocupat i la voluntat d'intervenir en elles. Percebre l'espai lliure i les connexions que hi apareixen.

Sobre els mecanismes articuladoris que presenten possibilitats d'unió, moviment i interacció. La dimensió transversal de la construcció articulada que s'interconnecta de manera conceptual i física.

Una unió mòbil de dues parts o peces.

Unions fixes. Unions susceptibles de ser separades espontàniament. Nusos. Cadenes.

Construcció.Organització a dos nivells.

Associacions múltiples heterogènies on cada element està obert a la possibilitat de canvi.

Un concepte que sempre és al «mig», entre una cosa i una altra, un concepte que es basa en el moviment i en la suma de les parts.

Dotat de la possibilitat de moviment el material es conforma en estructura, una estructura mòbil per si mateixa que omple, uneix, obstaculitza o fuig.

Partint d'un material prèviament desmantellat, desarmat, les seves anteriors unions destruïdes i les seves parts reorganitzades. Un material sensible, que mostra la seva memòria per estrats, per capes el temps i abús. Un material productiu i cansat que es converteix en un residu. Un residu descarregat de motiu.

Sobre el punt de contacte, concentrat en l'articulació, de totes les inèrcies, forces, moviments, espais i tensions que desencadenen en un conflicte. Un conflicte que es congela, inestable, entre construir-se i destruir-se. El material, reconfigurat i reconstruït de manera successiva perd forma i força amb cada moviment. Cada petita desviació, canvi i error s'acumula i permet l'allotjament de l'atzar.

El caos previst que representa l'estat de transició entre ordre i desordre. Sobre l'autonomia que es revela, la dimensió pròpia dels mecanismes, el desplaçament de les seves tensions i cossos a l'espai i el seu xoc amb aquells que el transiten.

Unió.

Possibilitat.

Tencament.

Moviment.

Conflicte.

Entremig.

Rizoma.

Mecanisme.

Tensió.

Pes.

Rastre.

Obstacle.

Fissura.

Espai.

Narcís Farriols
S/T #1, 2022
 Construcció suspesa del sostre amb
 fustes reutilitzades i cordes
 Detall

Narcís Farriols
S/T #2, 2022
 Construcció de mòduls de fusta i
 articulacions de ferro
 Dimensions variables

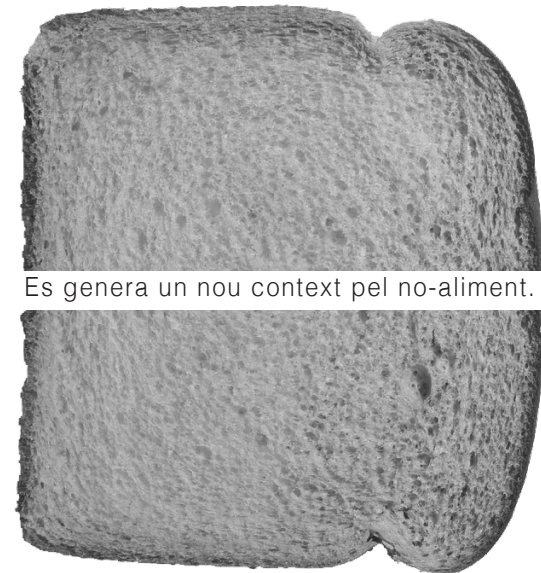

Narcís Farriols
S/T #2, 2022
Construcció de mòduls de fusta i
articulacions de ferro
Dimensions variables

Carla Gibert
Jocs de pans: Cosmopolipa, 2023
Detall instal·lació i imatge del vídeo

Sigui per troballes o per recol·lectes, he acumulat una col·lecció de pa dur. Aquest, ja no serà menjat, ha caducat i s'està transformant.

Es genera un nou context pel no-aliment.

El que ja no alimenta. Pans per emplenar buits. L'estómac o una paret que n'hi falta un tros. O pans com a peces d'un joc de construcció. Un canvi de context o de forma, un trasllat que atorga noves funcionalitats, qualitats o característiques al que és transformat. Ja perduda la qualitat inicial, l'oferta funcional és infinita.

Blau i groc fan verd. Aigua i farina fan pa.

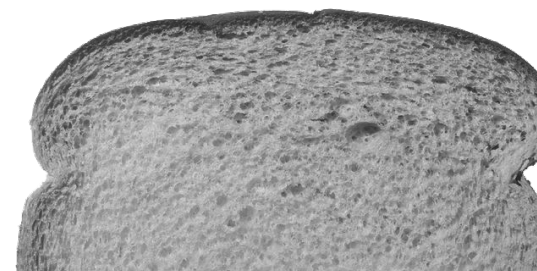
Aigua i pa sec fan ciment. I el forn, rajoles de pa. Quan les floridures pinten el pa de color verd sembla que sigui per art de màgia. Són capaces de fer desaparèixer la matèria. De transformar-la. Amb l'aparició de nous colors sobre el pa se'n modifica la funció. Ningú es vol menjar un pa florit. Ni un pa de pedra. Potser només si se'n fan torrijas. Endolcint allò que ja no té gust.

D'aquesta manera, s'utilitza el pa com a mitjà d'un desplaçament: des de barres de pa a rajoles de pa, d'A a B. *Pa de pa trasllada a un nou context l'aliment més basic, desfent les barres de pa per fer-ne rajoles. Bàsic etimològicament ve de base.* Un principi o un punt de partida, però, també allò que sustenta una estructura de la qual depenem.

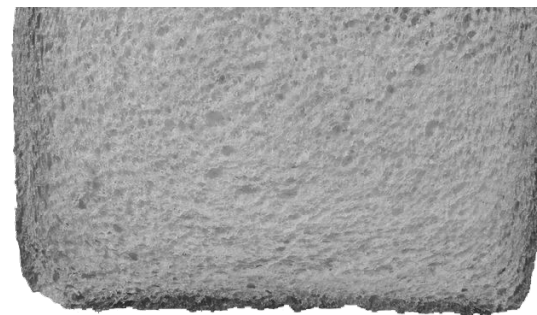

Carla Gibert
Jocs de pans: Pa de pa, 2022-2023
 Detall de la instal·lació

Quan era petita i anava a dinar a casa els avis, els dies que hi havia verdura, l'avi em xafava tot el verd amb les patates i hi dibuixava l'inicial del meu nom al mig. Així ho feia més amè i entretingut. Per menjar-m'ho havia de començar pels marges fins a arribar a la lletra. Amb aquest petit joc ja no suposava un problema que hi hagués verdura per dinar.

Hi ha una prohibició generalitzada entorn al joc amb el menjar. Tot i que jugar, transformar o potinejar els aliments no implica desapropiar-los. Tot recau en el plantejament dels àpats a taula i dels protocols que s'han establert al voltant d'aquest ritual. Menjar patata i pèsol no és tan avorrit si abans de fer-ho ho aixafes tot i fas un dibuix. Amb el plat de suport i els coberts com a estris de modelatge. Dinar verdura et permet fer una petita creació efímera que desapareixerà quan te la mengis.

JULIANA HOYOS

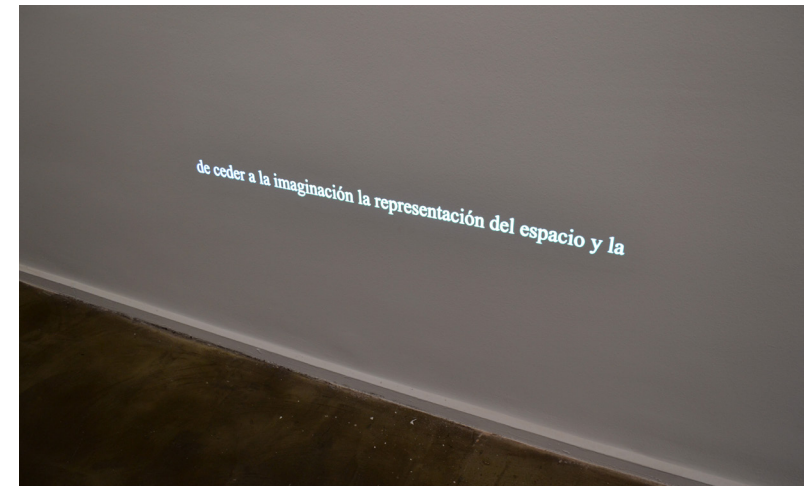

Juliana Hoyos
Sol (Vol 2), 2023
 Composició experimental sonora
 Vista de la instal·la

30

31

Poética 297

Juliana Hoyos
Caja Invisible de luz, 2023
Text projectat a la paret

Poètica temporal de les imatges

«[...] les galàxies més llunyanes s'allunyen de nosaltres a una velocitat tan gran que la seva llum mai és capaç d'aconseguir-nos.»¹ Sembla que la foscor mateixa conté un univers expandit que no determina l'absència de la llum, sinó que simplement verifica la seva invisibilitat, ja que així la llum no és visible, atès que està immersa en la temporalitat de la foscor, en el present, i és el que constitueix allò perceptible i la seva configuració com a imatge.

La presència no és una qualitat, és un acte a través del qual el cos exposat al capdavant extreu alguna cosa al seu pas. El món sembla només aquest moment. L'art disposa; tota representació ho és, com ho és un dia o un any. El mateix cos podria ser una realitat fonamental que constantment es modifica amb l'experiència, ja que és una realitat perceptiva en la meua; apareix d'una certa manera en la nostra naturalesa, però, fins i tot, pot ser en si mateixa una creació, com tot el que apareix en l'espectre de l'atenció. Així, l'ombra, o aquella petjada a la cova, que es veu com una forma modificada de la meua, en si, és la traducció de l'activitat perceptiva que és sempre una experiència.

Experimentar implica el singular que, en relació amb el material, pot simbolitzar el doble en termes de pensament. Semblaria que existeix una polaritat del mateix individu en la presència. Allò conegut es deté en la naturalesa d'allò relacional, en què també la noció del temps influeix. Tot el que anomenem pot quedar al marge del viscut; tot està en aquest llinar que l'atenció i la percepció sostenen, en aquests límits demarcats per l'experiència individual, del que sorgeix de la seva condició i de com es trasllada a la forma.

La foscor no és separable de la llum, però la llum també encega. Qüestionant la representació, veiem llum des de les ombres, des de la seva íntima foscor, i ombres per la llum, que, en sobreexposició, es velen i, en subexposició, també ho fan, encara que de manera diferent. La mateixa percepció també està carregada de condicionants; per això

és més suggeridor considerar la percepció de manera seriosa, però no literal o verídica. La representació depèn de processos mentals, i els desplaçaments relegats a la sensorialitat són diferents dels conduïts pels processos de pensament condicionats.

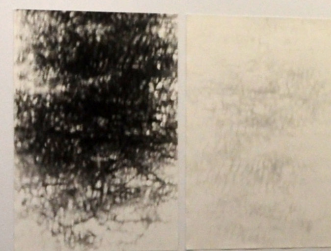
Tenint en compte tot el que hem dit fins ara, una caixa invisible sembla il·lusionisme, però també pot ser real. Tots veiem la llum i la seva llum, però no veiem qui la fa brillar. L'expressió «creure per a veure», i no «veure per a creure», podria tenir més sentit; «semblaria que les imatges no poguessin deslligar-se dels reglats del fet d'aparèixer que han estat articulats per la lògica de la representació».² Tot cau en aquesta lògica i en la imaginació; les imatges i el mateix viure depenen del seu acte i de la seva construcció, com la llum en la foscor i la foscor del cosmos creada per la llum present en moviment; imatge i presència.

En la fotografia hi ha un trasllat de llum, l'exposició a la qual determina el caràcter de la imatge; l'equació llum i suport sensible conceben una imatge en resposta a la temporalitat de l'exposició. No obstant això, perquè la representació agafi aquest caràcter atemporal, aquesta forma ha de romandre tan buida com sigui possible, en el sentit que pugui ocupar qualsevol contingut o ser ocupada per una altra projecció. En el buit passen coses, perquè aquest conté, i estigui també està en la pròpia presència, i la imaginació és la seva percepció objectual, la seva experiència en la presència del present.

I així, imaginar-nos la representació com un univers en expansió permet que, en el llinar de l'experiència del si mateix en presència, aquesta s'articuli en el seu buit i ens concedeixi més respostes que escenes estàtiques. Allò dual i relacional és inherent a la percepció, i les friccions i contradiccions són possibilitats en el camp de la imatge i de la vida.

¹ J. NANCY (2011), «La técnica del presente», a A. Groom i I. Farr (ed.), *Time / edited by Amelia Groom*, Whitechapel Gallery, Londres i Cambridge, MA, The MIT Press, p. 85.

² A. SOTO (2020), *La performatividad de las imágenes*, Santiago de Chile, Ediciones Metales Pesados, p. 45.

Juliana Hoyos
Tiempo de luz, 2023
Série de 4 diptics
Fotografia sobre paper de cotó
50,8 x 61 cm c/u

MARTÍ AGUILAR

Barcelona, 2000

Graduat en belles arts a la Universitat de Barcelona (2022). S'interessa a capgirar la lògica quotidiana per a desplaçar el coneixement. Amb les seves propostes, vol plantejar noves realitats que entren en conflicte amb el que ja sabíem anteriorment. Darrerament, ha participat en l'exposició «Sense Títol'22» de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

martimarti.qe@gmail.com

Instagram: *@2.000marti*

CARLA GIBERT

Besalú, 2000

És graduada en belles arts a la Universitat de Barcelona (2022). El seu treball parteix d'allò més costumista, del que és mundà. Cerca modificar la quotidianitat establint diàlegs entre la materialitat dels aliments, l'estètica i fer-ne pastetes. Potinejant i extrapolant la senzillesa per donar-li nous contextos, formes i funcions.

Instagram: *@roset.ruset*

NARCÍS FARRIOLS

Barcelona, 1998

Graduat en belles arts a la Universitat de Barcelona (2022). S'interessa per la intervenció en les lògiques i els diàlegs de l'espai expositiu, i mira de subvertir, interactuar o activar zones alternes de l'espai ocupat. Treballa amb expressions senzilles i mínimes, sovint basades en la construcció d'estructures i de mecanismes simples, valorant el material com a element sensible. Darrerament, ha participat en l'exposició «Sense Títol'22» de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

narcisfarriols@gmail.com

JULIANA HOYOS

Manizales, 1992

És artista visual i sonora, graduada en belles arts a la Universitat de Barcelona (2022). La seva pràctica artística i la seva recerca impliquen una reflexió sobre la imatge i la representació, en relació directa amb la naturalesa de la percepció humana. L'artista parteix del llenguatge fotogràfic per la seva relació amb l'òptica, de l'experimentació espacial i sonora i també de l'atzar, per a crear experiències que, des de la ficció o la realitat, pretenen promoure processos de pensament, interpretació i altres formes de relació amb el món. Darrerament, ha participat en l'exposició «Sense Títol'22» de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

www.julianahoyos.com

Instagram, Facebook i Twitter: *@julianahoyosr*

«Desplaçaments voluntaris (i un espai comú)»

Exposició d'artistes graduats en belles arts a la Universitat de Barcelona (curs 2021-2022)

01.03.2023 - 21.04.2023

ESPAI EXPOSITIU

Fundació Felícia Fuster

C/ Camps i Fabrès, 11

08006 - Barcelona

ARTISTES

Martí Aguilar

Narcís Farriols

Carla Gibert

Juliana Hoyos

ORGANITZA I COORDINA

GIDC Art, Professió i Docència. Facultat de Belles Arts. Universitat de Barcelona

Exposició i catàleg coordinats per: Jordi Morell, Òscar Padilla, Marta Negre i Joaquim Cantalozella

DISSENY

Martí Aguilar, Narcís Farriols, Carla Gibert, Juliana Hoyos i Nàdia Sentis (becària GIDC)

AMB EL SUPORT

Fundació Felícia Fuster

Departament d'Arts Visuals i Disseny (UB)

Programa de Recerca, Millora i Innovació en la Docència i l'Aprenentatge (RIMDA) (UB)

CORRECCIÓ

Maria Massot

DL B 7202-2023

Professió i Docència
Grup d'Innovació Docent

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Facultat de Belles Arts

Fundació
Felícia Fuster

B

